

Margaret Mitchell

*Gejaagd door
de wind*

Scarlett O'Hara was niet mooi, maar de mannen beseften dat zelden wanneer ze, zoals de Tarleton-tweeling, onder de indruk waren van haar charmes. In haar gezicht waren de tere trekken van haar moeder, een aristocratische van Franse afkomst van de kust, en de zware trekken van haar zwierige Ierse vader te sterk vermengd. Maar het was een aantrekkelijk gezicht, met een spitse kin en een vierkante kaak. Haar ogen waren lichtgroen, zonder een zweem van bruin erin, met volle zwarte wimpers. Daarboven liepen haar dichte zware wenkbrauwen enigszins omhoog en vormden een verrassende lijn in haar blanke huid, een huid die door de vrouwen uit het zuiden zo hoog gewaardeerd en door hoeden, voiles en handschoenen tegen de warme zon van Georgia zo zorgvuldig beschermd werd. Toen ze op die heldere aprilmiddag in 1861 met Stuart en Brent Tarleton in de koele schaduw van de veranda van Tara, de plantage van haar vader, zat, vormde ze een aantrekkelijk beeld. Haar nieuwe, groene, gebloemde mousseline jurk spreidde zich uit over haar hoepels en paste volmaakt bij de groene schoentjes die haar vader onlangs in Atlanta voor haar had gekocht. De jurk liet haar middel van ruim veertig centimeter schitterend uitkomen en de nauwsluitende corsage omspande haar voor haar zestien jaar reeds zeer ontwikkelde borsten. Maar ondanks al de zedigheid van haar wijduitgespreide rokken, haar netjes in een chignon opgemaakte haar en de rust van haar kleine blanke handjes, die in haar schoot gevouwen lagen, kon ze haar persoonlijkheid toch moeilijk verbergen. De groene ogen in het beheerste gezichtje lichten levendig op, koket, levenslustig, geheel in strijd met haar preutse manier van doen, die haar door haar moeder en haar mammy was bijgebracht.

Aan weerskanten van haar lag de tweeling lui achterover in hun stoelen, door hun whiskyglazen naar het zonlicht turend, terwijl ze lachten en praatten, hun lange benen in hoge rijlaarzen gestoken en onverschillig over elkaar geslagen. Ze waren negentien jaar oud, bijna twee meter lang, goedgespierd, met verbrande gezichten en donkerbruin haar, vrolijke, trotse ogen, en ze leken op elkaar als twee druppels water.

Buiten scheen de late middagzon op het erf en toverde glanzend licht in de bomen die tegen de achtergrond van het nieuwe groen massieve massa's van witte bloesems vormden. De paarden van de tweeling waren in de oprijlaan vastgebonden, grote dieren, bruin als het haar van hun meesters; en om de benen van de paarden speelden de magere, zenuwachtige jachthonden die Stuart en Brent overal waar ze heengingen vergezelden. Op korte afstand, zoals een aristocraat betaamt, lag met zijn snuit op zijn voorpoten een zwartgeklepte waakhond te wachten tot de jongens naar huis zouden gaan voor het avondeten.

Hoewel ze waren geschapen voor het gemak van het plantageleven en van hun jeugd af op hun wenken waren bediend, vertoonde het gezicht van het drietal toch geen enkel spoor van slapheid of verwijftheid. Ze bezaten de kracht en de lenigheid van buitenmensen die hun hele leven in de open lucht hebben doorgebracht en zich maar weinig bekommerden om de saaie dingen die in boeken staan. Het leven in het noordelijke district Clayton van Georgia was nog nieuw en naar de maatstaven van Augusta, Savannah en Charleston, enigszins ruw. De kalmere en oudere bewoners van het zuiden keken wat minachtend neer op de inwoners van Georgia, maar hier in het noorden was een gemis aan klassieke opvoeding geen schande, mits een man flink en handig was in de dingen die erop aankwamen. En het verbouwen van goede katoen, paardrijden, schieten, dansen, meisjes het hof maken en... flink drinken, dat waren de dingen die erop aankwamen.

In dit alles muntte de tweeling uit en ze waren beiden berucht om hun onbekwaamheid iets te leren van wat in de boeken staat. Hun familie had meer geld, meer paarden, meer slaven dan iemand anders in het district, maar de jongens bezaten minder schoolkennis dan de meesten van hun arme burens. En juist om die reden lagen Stuart en Brent op die aprilmiddag lui op de veranda van Tara. Ze waren pas verwijderd van de universiteit van Georgia, de vierde universiteit die binnen twee jaar haar poorten voor hen gesloten had; en hun oudere broers, Tom en Boyd, waren met hen naar huis gekomen, omdat ze niet langer wilden blijven op een school waar de tweeling niet welkom was. Stuart en Brent beschouwden deze laatste verwijdering als een originele mop en Scarlett, die nadat ze het vorige jaar de Fayetteville Female Academy had verlaten geen boek meer had opengeslagen, vond het even amusant als zij. 'Ik weet dat het jullie niets kan schelen dat jullie zijn weggestuurd, en Tom evenmin,' zei ze, 'maar hoe staat het met Boyd? Hij schijnt erop te staan een goede opvoeding te krijgen en nu hebben jullie hem gedwongen de universiteiten van Virginia en Alabama en Zuid-Carolina en Georgia te verlaten. Op die manier zal hij nooit afstuderen.'

‘O, hij kan heel goed in Fayetteville bij rechter Parmalee studeren,’ antwoordde Brent onverschillig. ‘Bovendien maakt het niet veel uit, we hadden toch in elk geval voor het einde van de cursus thuis moeten komen.’

‘Waarom?’

‘De oorlog, gansje! De oorlog kan iedere dag beginnen en je denkt toch zeker niet dat een van ons zou blijven studeren wanneer er oorlog is?’

‘Je weet heel goed dat er geen oorlog komt. Dat zijn alleen maar praatjes. Ashley Wilkes en zijn vader hebben verleden week aan vader verteld dat onze afgevaardigden in Washington met Lincoln tot een... een vriendschappelijke overeenstemming over de Confederatie zouden komen. En in ieder geval zijn de yankees te bang voor ons om te vechten. Er komt geen oorlog en ik word het beu daar steeds weer naar te moeten luisteren.’

‘Geen oorlog!’ riep de tweeling verontwaardigd, alsof hun iets ontnomen werd waar ze recht op hadden.

‘Maar lieve kind, natuurlijk komt er oorlog,’ zei Stuart. ‘De yankees zijn misschien bang voor ons, maar na de manier waarop generaal Beauregard ze eergisteren uit Fort Sumpter heeft gejaagd, zullen ze moeten vechten of voor de hele wereld als lafaards gebrandmerkt staan. De Confederatie...’

Scarlett trok nu een verveeld en ongeduldig gezicht. ‘Als je nog ’n keer “oorlog” zegt, ga ik naar binnen en smijt ik de deur dicht. Ik word doodziek van het woord “oorlog” en anders wel van “afscheidingsbeweging”. Pa heeft het er dag en nacht over, en alle heren die bij hem op bezoek komen schreeuwen over Fort Sumpter en “de rechten van de afzonderlijke staten” en over Abe Lincoln tot ik het zelf van verveling wel uit kan gillen! En de jongens doen al niet veel anders. Dit voorjaar hebben we op geen enkel feestje plezier gehad omdat de jongens nergens anders over kunnen praten. Ik ben dolblij dat Georgia tot na Kerstmis gewacht heeft voor het zich afscheidde, anders zou het de kerstfeesten ook nog bedorven hebben. Als je nog ’n keer “oorlog” zegt, ga ik naar binnen.’

Ze meende het oprecht, want ze kon geen gesprekken uitstaan waarvan zij niet de hoofdpersoon was. Maar ze glimlachte onder het spreken, terwijl de kuiltjes in haar wangen wat dieper werden en ze met haar donkere oogwimpers knipperde alsof het vlindervleugels waren. De jongens waren verrukt, wat juist haar bedoeling was, en maakten vlug hun excuses. Zij minachtten haar geen ogenblik om haar gebrek aan belangstelling, integendeel. Oorlog was een zaak van mannen en niet van vrouwen en ze vatten haar houding op als een bewijs van echte vrouwelijkheid.

Nu ze het gesprek van de oorlog had weten af te leiden begon ze weer over het onderwerp dat haar meer boeide.

‘Wat heeft moeder ervan gezegd dat jullie weer weggestuurd zijn?’

De jongens keken een beetje zenuwachtig; ze herinnerden zich hoe hun moeder was opgetreden toen ze van de universiteit van Virginia thuisgekomen waren. ‘Nou,’ zei Stuart, ‘ze heeft nog geen kans gehad om iets te zeggen. Tom en wij zijn vanochtend, voor ze op was, weggegaan: Tom naar de Fontaines en wij hierheen.’

‘Heeft ze niets gezegd toen jullie gisteravond thuiskwamen?’

‘We hebben gisteravond geluk gehad. Even voordat wij thuiskwamen is de nieuwe hengst gebracht die ma verleden maand in Kentucky gekocht heeft, en de hele plantage was in rep en roer. Het is een prachtdier, Scarlett; je moet tegen je vader zeggen dat hij gauw moet komen kijken. Hij heeft al een stuk uit een oppasser die hem hier gebracht heeft gebeten, en twee van de negers die hem in Jonesboro zijn gaan halen, tegen de grond getrapt. En even voordat wij thuiskwamen had hij de halve stal kapotgeslagen. Toen we thuiskwamen was ma in de stal met een zak vol suikerklontjes om hem te kalmeren, en ze heeft dat prima gedaan. De negers hingen van angst boven in de balken, maar ma praatte met het dier alsof het een mens was, en het at uit haar hand. Niemand kan zo goed met een paard omgaan als ma. En toen ze ons zag zei ze: “Wat komen jullie in hemelsnaam nu weer met zijn vieren thuis doen? Jullie zijn erger dan de plagen van Egypte!” En toen begon het paard te snuiven en te steigeren en ze zei: “Maak dat je hier wekomt. Zie je niet dat het arme dier zenuwachtig is? Ik zal morgenochtend wel met jullie afrekenen!” En daarom zijn we naar bed gegaan en vanmorgen weer vertrokken voor ze ons te pakken kon krijgen, en we hebben Boyd achtergelaten om met haar te praten.’

‘Denken jullie dat ze Boyd zal slaan?’ Scarlett keek, evenals de anderen uit de omgeving, altijd weer verbaasd op over de manier waarop die kleine mevrouw Tarleton haar volwassen zoons behandelde en de rij-zweep over hun ruggen legde wanneer de omstandigheden dit schenen te vragen.

Beatrice Tarleton was een vrouw die niet alleen de zorg had over een grote katoenplantage, een honderdtal negers en acht kinderen, maar ook over de grootste paardenfokkerij in de staat. Ze was opvliegend en de kwajongensstreken van haar vier zoons maakten haar woedend. Hoewel niemand een paard of een slaaf mocht slaan, was zij van mening dat zo nu en dan een pak slaag de jongens geen kwaad zou doen.

‘Natuurlijk zal ze Boyd niet slaan. Ze heeft Boyd nooit erg geslagen omdat hij de oudste en bovendien de kleinste van het nest is,’ zei Stuart, trots op zijn lengte. ‘Daarom hebben we hem ook thuis gelaten om alles uit te leggen. Allemachtig, ma moet nu echt eens ophouden met ons te

slaan. Wij zijn negentien en Tom eenentwintig, en ze doet net alsof we nog zes zijn.'

'Gaat je moeder morgen met het nieuwe paard naar de barbecue van Wilkes?'

'Zij wil het graag, maar pa zegt dat het te gevaarlijk is. En in ieder geval zullen de meisjes daar een stokje voor steken. Ze zeiden dat ze nu, voor deze keer, als een echte dame naar het feest moest gaan, in een rijtuig.'

'Ik hoop dat het morgen niet regent,' zei Scarlett. 'Het heeft nu al een week lang bijna iedere dag geregend. En er is niets vervelender dan een barbecue die in een picknick binnenshuis wordt veranderd.'

'O, morgen is het prachtig weer en zo warm als in juni,' zei Stuart. 'Kijk eens hoe rood de zon ondergaat. En aan de zonsondergang kun je altijd zien wat voor weer het wordt.'

Ze keken over de eindeloze hectaren van Gerald O'Hara's pasgeploegde katoenvelden naar de rode horizon. Nu de zon in een rijkdom van purper achter de heuvels aan de overzijde van de rivier de Flint daalde, ging langzaam de warmte van de aprildag over in een zachte koelte.

De lente was dit jaar vroeg gekomen met warme regens. Het ploegen was al bijna klaar en de bloedrode glorie van de zonsondergang kleurde de pasgetrokken voren van rode klei tot nog diepere tinten. Het witgepleisterde bakstenen huis leek een eiland in een onstuimige rode zee van kronkelende en krommende golven die plotseling versteenden op het moment dat ze in schuim uiteen zouden spatten. Want hier waren geen lange rechte voren zoals men die kon zien in de gele leemvelden van het vlakke midden van Georgia of in de weelderige zwarte aarde van de kustplantages. Het golvende heuvelland van Noord-Georgia werd in miljoenen bochten en krommingen beploegd om te voorkomen dat de vruchtbare aarde naar de rivierbeddingen zou wegspoelen.

Het was een wild, rood land, bloedkleurig na regens, stoffig in tijden van droogte, het beste katoenland van de hele wereld. Het was een mooi land, met witte huizen, vreedzaam beploegde velden en langzaam stromende, gele rivieren, maar ook een land van contrasten, van heldere zonnegloed en diepe schaduwen. Aan de randen van de katoenvelden verzen de ongerepte bossen, donker en koel, zelfs op de heetste middagen, geheimzinnig, wat dreigend, terwijl de ruisende dennen met een eeuwenoud geduld schenen te wachten en met zachte zuchten schenen te dreigen: Pas op! Pas op! We hebben jullie vroeger gehad. We kunnen jullie weer terugnemen.

In de oren van het drietal op de veranda drongen de geluiden door van hoeven, het rammelen van kettingen en het schelle lachen van neger-

stemmen toen de landarbeiders en muilezels van de velden terugkwamen. Vanuit het huis klonk de zachte stem van Scarletts moeder, Ellen O'Hara, die het kleine negerinnetje riep dat haar mand met sleutels droeg. Het hoge, kinderlijke stemmetje antwoordde: 'Ja, mevrouw,' en toen klonken er geluiden van voetstappen naar de schuur waar Ellen het voedsel aan de thuishkomende arbeiders ging uitdelen. Het rammelen van borden en het rinkelen van zilver betekende dat Pork, de butler van Tara, bezig was de tafel te dekken voor het avondeten.

Bij die laatste geluiden begreep de tweeling dat het tijd werd om naar huis te gaan. Maar ze zagen ertegen op hun moeder onder ogen te komen en bleven op de veranda van Tara treuzelen in de hoop dat Scarlett hen zou uitnodigen te blijven eten.

'Zeg, Scarlett, nog even iets over morgen,' zei Brent. 'Dat we weg geweest zijn en niets af wisten van de barbecue en het bal betekent nog niet dat we morgenavond helemaal niet dansen. Je hebt toch niet al je dansen al beloofd?'

'Natuurlijk wel! Hoe kon ik weten dat jullie allemaal thuis zouden zijn? Ik wilde niet het risico lopen een muurbloempje te worden door op jullie te wachten.'

'Jij een muurbloempje!' De jongens barstten in lachen uit.

'Luister eens, beste meid. Je moet mij de eerste en Stu de laatste wals geven en je moet met ons souperen. We gaan op de overloop zitten, net als bij het laatste bal, en laten mammy Jincy komen om ons de toekomst te voorspellen.'

'Ik geloof niet in die voorspellingen van mammy Jincy. Je weet dat ze gezegd heeft dat ik zou trouwen met een man met gitzwart haar en een lange zwarte snor, en ik moet niets hebben van donkere mannen.'

'Jij houdt meer van mannen met rood haar, niet?' grinnikte Brent. 'Nou, schiet op en beloof ons al de walsen en het souper.'

'Als je het ons belooft zullen wij je een geheim vertellen,' zei Stuart.

'Wat?' riep Scarlett kinderlijk nieuwsgierig.

'Bedoel je wat we gisteren in Atlanta gehoord hebben, Stu? Je weet dat we beloofd hebben dat niet te vertellen.'

'Nou, miss Pitty heeft het ons verteld.'

'Miss Pitty wie?'

'Je weet wel, de nicht van Ashley Wilkes, die in Atlanta woont, jufvrouw Pittypat Hamilton, de tante van Charles en Melanie Hamilton.'

'Ik weet het al; zo'n dwaze oude vrouw heb ik in mijn hele leven nog niet ontmoet.'

'Toen we gisteren in Atlanta op de trein naar huis wachtten kwam haar rijtuig langs het station; ze heeft toen een tijdje met ons gepraat en ver-

teld dat er morgenavond op het bal van Wilkes een verloving zal worden aangekondigd.'

'O, dat weet ik al lang,' zei Scarlett teleurgesteld. 'Die idiote neef van haar, Charlie Hamilton, met Honey Wilkes. Iedereen weet al jaren dat die met elkaar gaan trouwen, ook al schijnt hij er een beetje lauw over te doen.'

'Vind je dat hij idioot is?' vroeg Brent. 'Verleden jaar Kerstmis heb je hem anders aardig aan het lijntje gehouden.'

'Ik kan er toch niets aan doen dat hij me achternaloopt. Ik vind hem een enorme sukkel.'

'Maar bovendien zal niet zijn verloving bekend gemaakt worden,' zei Stuart triomfantelijk, 'maar die van Ashley met de zuster van Charlie, Melanie.'

Scarletts gezicht vertrok niet maar haar lippen werden bleek, als van iemand die onverwacht een harde klap krijgt en in de eerste schrik niet begrijpt wat er gebeurd is. Zó kalm bleef haar gezicht toen ze Stuart aanstaarde, dat hij niet anders dacht dan dat ze heel verbaasd was door de mededeling.

'Miss Pitty heeft ons verteld dat ze niet van plan waren het vóór volgend jaar bekend te maken, omdat Melly de laatste tijd ziek is geweest; maar nu die praatjes over de oorlog rondgaan vinden de beide families het beter dat ze gauw trouwen. En daarom wordt het morgenavond onder het souper bekendgemaakt. We hebben je het geheim nu verteld, Scarlett, en dus moet je ons beloven met ons te souperen.'

'Natuurlijk,' zei Scarlett meteen.

'En al de walsen?'

'Allemaal.'

'Dat is lief van je. De andere jongens zullen woedend zijn.'

'Laat ze maar woest zijn,' zei Brent. 'We lusten ze rauw. Zeg, Scarlett, kom je morgenochtend bij de barbecue bij ons zitten?'

'Wat?'

Stuart herhaalde zijn vraag.

'Natuurlijk.'

De tweeling keek elkaar triomfantelijk maar met enige verbazing aan. Hoewel ze zich als Scarletts lievelingen beschouwden, hadden ze daarvan tot dusver nog nooit zo gemakkelijk de bewijzen gekregen. Gewoonlijk liet ze hen bidden en smeken, zonder een bevestigend of ontkenkend antwoord te geven. En nu had ze hun plotseling de hele volgende dag beloofd: naast haar zitten bij de barbecue, alle walsen (en zij zouden ervoor zorgen dat alle dansen walsen waren) en het souper. Voor zoiets liet je je graag van de universiteit weggagen. Door hun succes

met nieuwe geestdrift vervuld bleven ze treuzelen, praatten over de barbecue, het bal, Ashley Wilkes en Melanie Hamilton, vielen elkaar in de rede, maakten grappen en lachten daarom. Het duurde enige tijd eer ze beseften dat Scarlett maar heel weinig zei. Op de een of andere manier was de stemming veranderd. Hoe precies wist de tweeling niet, maar de mooie gloed leek uit de middag te zijn verdwenen. Scarlett scheen maar weinig aandacht te schenken aan wat ze zeiden, ofschoon ze de juiste antwoorden gaf. Ze voelden iets dat ze niet konden begrijpen en verbijsterd en geprikkeld stonden ze ten slotte tegen hun zin op en keken op hun horloge.

De zon scheen nu laag over de pasgeploegde velden en de grote bossen aan de overzijde van de rivier verzezen hoog en dreigend, in een zwart silhouet. De boerenzwaluwen doken over het erf heen en weer en de kuikens, eenden en kalkoenen waggelden van de velden naar binnen.

Stuart brulde: 'Jeems!' En na enkele ogenblikken kwam een grote zwarte jongen van hun eigen leeftijd om het huis heen gelopen en snelde naar de vastgebonden paarden. Jeems was hun lijfknecht en ging, evenals de honden, overal mee naar toe. Hij was de speelmakker uit hun jeugd geweest en ze hadden vanaf hun tiende jaar de volle beschikking over hem gekregen. Toen de jachthonden hem zagen stonden ze op uit het rode stof en keken vol verlangen naar hun meesters uit. De jongens maakten een buiging, drukten Scarlett de hand en zeiden dat ze de volgende ochtend vroeg bij Wilkes zouden wachten. Daarna liepen ze snel het pad af, sprongen op hun paard en galoppeerden, gevolgd door Jeems, de laan uit.

Toen ze de bocht van de stoffige weg, die hen aan de blik van Tara ontrok, om waren, hield Brent zijn paard onder een groepje bomen in. Stuart volgde zijn voorbeeld en de zwarte jongen hield enkele passen achter hen halt. De paarden, die voelden dat de teugels slap hingen, strekten hun hals naar het malse lentegras en de geduldige honden gingen weer in het rode stof liggen en keken naar de zwaluwen die in de avondschemering rondcirkelden. Brents brede, eerlijke gezicht drukte verbazing en ook iets als verontwaardiging uit.

'Zeg, vind jij ook niet dat ze ons had moeten vragen te blijven eten?'

'Ik dacht dat ze het doen zou. Ik had er zo'n beetje op gewacht, maar ze heeft het niet gedaan. Wat maak jij daaruit op?'

'Ik maak er helemaal niets uit op. Maar ik vind wel dat ze het had moeten doen. Het is tenslotte de eerste dag dat we thuis zijn en ze heeft ons een hele tijd niet gezien. En we hadden haar nog veel meer te vertellen.'

'Ik kreeg de indruk dat ze heel blij was ons te zien toen we kwamen.'

'Die indruk kreeg ik ook.'

‘En toen werd ze een half uur geleden veel stiller, alsof ze hoofdpijn had.’

‘Dat heb ik ook gemerkt, maar ik heb er toen geen aandacht aan geschonken. Wat denk je dat haar mankeerde?’

‘Ik weet het niet. Hebben we misschien iets verkeerd gezegd?’

‘Ik kan niets bedenken. Bovendien, wanneer Scarlett boos wordt, weet iedereen het. Ze houdt zich niet in, zoals andere meisjes.’

‘Ja, daarom mag ik haar juist zo graag. Zij loopt niet te pruilen wanneer ze boos is. Ze zegt het je ronduit in je gezicht. Maar we hebben iets gezegd of gedaan waardoor ze opeens zo stil werd. Ik zou er een eed op durven doen dat ze blij was ons te zien en dat het haar plan was ons te eten te vragen.’

‘Toch zeker niet omdat we weggestuurd zijn?’

‘Lieve hemel, nee! Hoe kom je daarbij! Ze heeft smakelijk gelachen toen we het haar vertelden. En bovendien, Scarlett geeft net zo weinig om boekenwijsheid als wij.’

Brent keerde zich om in zijn zadel en riep de negerjongen. ‘Jeems!’

‘Meneer?’

‘Heb jij gehoord waarover wij met juffrouw Scarlett hebben gesproken?’

‘Nee, meneer Brent! Hoe komt u erbij te denken dat ik blanken afluister?’

‘Afluisteren! Jullie negers weten alles wat er gebeurt. Gemene leugenaar, ik heb je met eigen ogen om de hoek van de veranda zien sluipen en daarna ben je in de gardeniastruiken naast de muur gaan zitten. Vertel op, heb je ons iets horen zeggen dat juffrouw Scarlett boos gemaakt kan hebben?’

Jeems gaf nu alle verdere pogingen te doen alsof hij het gesprek niet had gehoord op en rimpelde zijn voorhoofd.

‘Nee, meneer, ik heb u niets horen zeggen dat haar boos kon maken. Ik dacht dat ze blij was u te zien en ze praatte net zo vrolijk als een vogeltje, tot u haar vertelde van de verloving van meneer Ashley met juffrouw Melly Hamilton. Toen werd zij zo stil als een vogel wanneer er een havik overvliegt.’

De tweeling keek elkaar aan en knikte, zonder de zaak te begrijpen. ‘Jeems heeft gelijk. Maar ik begrijp niet waarom,’ zei Stuart. ‘Ashley betekent niets voor haar, behalve als vriend. Ze is niet verliefd op hem. Ze is verliefd op óns.’

Brent knikte ten teken van instemming.

‘Maar geloof je,’ zei hij, ‘dat Ashley haar misschien niet verteld heeft dat hij morgenavond zijn verloving bekend zal maken, en dat zij nu boos

op hem is omdat hij het haar, als oude vriendin, niet eerder gezegd heeft dan de anderen? Jonge meisjes zijn er erg op gesteld dergelijke dingen het eerst te weten.'

'Het is best mogelijk. Maar wat dan nog, als hij het haar niet verteld heeft? Het moest een geheim en een verrassing blijven en een man heeft toch het recht om zijn eigen verloving geheim te houden, niet? Wij zouden het ook niet geweten hebben als Melly's tante het ons niet verraden had. Maar Scarlett moet geweten hebben dat hij eenmaal met Melly zou gaan trouwen... Nou, wij weten het al jaren. De Wilkesen en Hamiltons trouwen altijd met hun eigen neven en nichten. Iedereen wist toch dat hij met haar zou trouwen, net zo goed als Honey Wilkes met Melly's broer Charles zal trouwen.'

'Ik geef het op. Maar het spijt me dat ze ons niet te eten heeft gevraagd. Ik heb helemaal geen zin om naar huis te gaan en te moeten horen wat ma ervan vindt dat we zijn weggestuurd. Het is niet de eerste keer!'

'Misschien heeft Boyd haar inmiddels wat gekalmeerd. Je weet hoe mooi die schooier kan praten. En je weet dat hij haar altijd weer koest krijgt.'

'Ja, dat wel, maar hij heeft er tijd voor nodig. Hij moet langs omwegen zo lang kletsen dat ma de kluts kwijtraakt, zodat ze het opgeeft en zegt dat hij zijn stem moet sparen voor zijn latere redevoeringen. Maar hij heeft nu nog geen tijd gehad om goed te beginnen. Ik wed dat ma nog zo opgewonden is over het nieuwe paard dat ze niet eens beseft dat we weer thuis zijn voor ze vanavond aan tafel gaat en Boyd ziet. En binnen de kortste keren spuwt ze vuur en vlam. En het wordt tien uur voor Boyd een kans krijgt te zeggen dat het voor geen van ons eervol was geweest op een universiteit te blijven nadat de rector ons zo had beledigd. En het zal middernacht zijn voor hij haar zo ver heeft gekregen dat ze zó woest op de rector is, dat ze Boyd vraagt waarom hij hem niet heeft neergeschoten. Nee, voor middernacht kunnen we niet naar huis.'

De tweeling keek elkaar somber aan. Voor wilde paarden, schietpartijen en de verontwaardiging van hun burens kenden ze geen vrees, maar ze hadden een heilig ontzag voor de opmerkingen van hun roodharige moeder en voor de rijzweep die ze zonder aarzelen over hun broek zou leggen.

'Laten we naar de familie Wilkes gaan. Ashley en de meisjes zullen het vast leuk vinden als we komen eten.'

Stuart keek een beetje ongemakkelijk. 'Nee, laten we daar niet naar toe gaan. Ze zullen het druk genoeg hebben om alles voor de barbecue klaar te krijgen en bovendien...'

'O, daar had ik helemaal niet aan gedacht,' zei Brent vlug. 'Nee, laten we daar maar niet naar toe gaan.'

Ze klakten met hun tong tegen de paarden en reden een tijdje zwijgend verder, terwijl er een blos van verlegenheid op de bruine wangen van Stuart lag. Tot de vorige zomer had Stuart, met instemming van beide families en de hele streek, India Wilkes het hof gemaakt. Iedereen dacht dat de kalme en stille India misschien een kalmerende invloed op hem zou hebben. In elk geval hoopte men het vurig. En Stuart zou misschien wel met India getrouwd zijn, maar Brent was er niet tevreden mee. Brent mocht India graag, maar hij vond haar erg alledaags en saai en hij kon toch zelf niet verliefd op haar worden, alleen maar om Stuart gezelschap te houden. Dit was de eerste keer dat de belangen van de tweeling niet overeenstemden, en Brent nam het zijn broer kwalijk dat die attenties bewees aan een meisje dat hij helemaal de moeite niet waard vond.

Toen was de vorige zomer bij een politieke vergadering in een eikenbos bij Jonesboro hun aandacht plotseling op Scarlett O'Hara gevallen. Ze hadden haar al lang gekend en van hun kinderjaren af was zij hun beste speelkameraad geweest, want ze kon bijna even goed als zijzelf paardrijden en in bomen klimmen. Maar nu was ze ongemerkt een volwassen jongedame geworden en... een van de charmantste op de hele wereld.

Ze merkten voor het eerst op hoe haar groene ogen schitterden, hoe diep haar kuiltjes waren wanneer ze lachte, hoe klein haar handen en voeten en hoe slank haar middel was. Hun snedige opmerkingen deden haar in schaterlachen uitbarsten en wetende dat ze hen een stel aardige jongens vond, overtroffen ze zichzelf.

Het was een gedenkwaardige dag in het leven van de tweeling. Wanneer ze er later over spraken vroegen ze zich altijd af hoe het kwam dat ze Scarletts charmes niet eerder hadden opgemerkt. Ze vonden echter nooit het juiste antwoord, want Scarlett had zich die dag voorgenomen dat hun aandacht op haar gevestigd zou worden. Ze kon niet verdragen dat een man verliefd was op een andere vrouw en het zien van India Wilkes en Stuart op die vergadering was te veel geweest voor haar zelfzuchtige natuur. Niet tevreden met alleen Stuart, had ze het ook op Brent voorzien en dat lukte haar op een manier die hen beiden overweldigde.

Nu waren ze allebei op haar verliefd en India Wilkes en Letty Munroe uit Lovejoy, op wie Brent verliefd was geweest, waren geheel naar de achtergrond verdrongen. Wat de een moest doen wanneer Scarlett de ander als man aanvaardde, daarin verdiepte de tweeling zich niet. Dat zouden ze wel onder ogen zien wanneer het zover was. Voorlopig waren ze heel blij het weer eens te zijn over een meisje, want ze kenden ten opzichte van elkaar geen jaloezie. Het was een situatie die de burens interesseerde en hun moeder, die Scarlett echt niet mocht, heviger ergerde.

‘Het zou je verdiende loon zijn als die jongedame een van jullie tweeën

hebben wil,' zei ze. 'Of misschien neemt ze jullie allebei als man en dan zul je naar Utah moeten verhuizen, als de mormonen daar je tenminste hebben willen, wat ik betwijfel... Wat mij ongerust maakt is dat jullie beiden een dezer dagen jaloers op elkaar zullen worden over dat kleine, groenogige schepsel en dat jullie elkaar neerschieten. Maar dat zou misschien ook nog niet eens zo gek zijn.'

Na die dag van de vergadering had Stuart zich in de tegenwoordigheid van India nooit meer op zijn gemak gevoeld. Niet dat India hem verwijten gemaakt of door een blik of gebaar te kennen had gegeven dat ze zijn plotseling veranderde houding had opgemerkt. Daarvoor was ze te veel dame. Maar Stuart voelde zich schuldig tegenover haar. Hij wist dat hij de liefde van India had gewekt en hij wist dat ze hem nog liefhad, en diep in zijn hart had hij het gevoel dat hij zich niet als een gentleman had gedragen. Hij mocht haar nog steeds heel graag en had respect voor haar beschaving, haar boekenwijsheid en alle uitstekende eigenschappen die ze bezat. Maar ze was nu eenmaal zo verdraaid oninteressant en altijd dezelfde naast de vrolijke en steeds wisselende charme van Scarlett. Je wist altijd wat je aan India had, maar bij Scarlett stond je telkens voor de grootste verrassingen. Dat was genoeg om een man het hoofd op hol te brengen.

'Laten we naar Cade Calvert gaan om daar te eten. Scarlett heeft gezegd dat Cathleen uit Charleston terug is. Misschien weet zij wat nieuws over Fort Sumpter dat wij nog niet hebben gehoord.'

'Reken daar bij Cathleen maar niet op. Tien tegen één dat ze niet eens weet dat daar een fort is, en zeker niet dat het vol yankees was tot wij ze eruit hebben gejaagd. Het enige waar zij iets van weet zijn de bals waar ze is geweest en de aanbidders die ze om zich heen heeft verzameld.'

'Nou ja, het is leuk haar te horen kwebbelen. En wij zijn tenminste onder dak tot ma naar bed is.'

'Ik mag Cathleen graag en ze is gezellig en ik wil haar best over Caro Rhett en die andere lui uit Charleston horen praten, maar ik laat me hangen als ik nog eens met mijn benen onder dezelfde tafel ga zitten met die yankee-stiefmoeder van haar.'

'Wees niet zo hard, Stuart. Ze bedoelt het goed.'

'Ik ben niet hard. Ik heb medelijden met haar, maar ik heb de pest aan mensen met wie ik medelijden moet hebben. En ze doet altijd zo verschrikkelijk haar best alles goed te doen en het jou naar de zin te maken, dat ze altijd weer precies het verkeerde zegt en doet. Ik krijg de kriebels van d'r, ze denkt dat wij Zuiderlingen barbaren zijn. Dat heeft ze ook tegen ma gezegd. Ze is bang voor de Zuiderlingen. Wanneer wij er zijn kijkt ze altijd doodsbenuwd.'

‘Dat kun je haar niet kwalijk nemen. Jij hebt Cade in zijn been geschoten.’

‘Nou ja, dan was ik zeker bezopen, anders had ik het niet gedaan. En Cade heeft het me nooit erg kwalijk genomen. En Cathleen en Raiford en Calvert ook niet. Alleen die yankee-stiefmoeder heeft een keel opgezet en gezegd dat ik een woesteling was en dat fatsoenlijke mensen niet veilig waren tussen die onbeschaafde Zuiderlingen.’

‘Nou, dat kun je haar niet kwalijk nemen. Ze is een yankee en ze heeft geen goede manieren; en per slot van rekening heb jij hem in zijn been geschoten en is hij haar stiefzoon.’

‘Alle machtig! Dat is toch geen reden om mij te beledigen! Jij bent de bloedeigen zoon van ma, maar is zij zo tekeergegaan toen Tony Fontaine je in je been geschoten heeft? Nee, ze heeft de oude dokter Fontaine laten komen, om je te verbinden, en hem gevraagd waarom Tony zo slecht gemikt had. Ze zei dat ze vermoedde dat hij te veel gedronken had. Weet je nog hoe kwaad Tony toen werd?’

Beide jongens brulden van het lachen.

‘Ma is een fantastisch mens,’ zei Brent met liefde en bewondering. ‘Je kunt er altijd op rekenen dat ze zich gedraagt en je niet voor schut zet.’

‘Ja, maar ze is wel in staat om ons, wanneer we vanavond thuiskomen, de mantel uit te vegen waar vader en de meisjes bij zijn,’ zei Stuart somber. ‘Zeg, Brent, ik heb zo’n idee dat dit betekent dat we niet naar Europa gaan. Je weet, dat moeder gezegd heeft dat er van onze grote reis niets terecht zou komen als we nog eens van een universiteit werden weggestuurd.’

‘Wat kan ons dat schelen? Wat valt er in Europa te beleven? Ik wed dat die vreemdelingen ons niets kunnen laten zien wat wij hier in Georgia ook niet hebben. De paarden zijn er net zo snel en de meisjes net zo mooi, maar ik weet heel goed dat ze geen whisky hebben die aan die van vader kan tippen.’

‘Ashley Wilkes heeft gezegd dat ze er veel schouwburgen en opera’s hebben. Ashley vond Europa heel mooi, want hij praat er altijd over.’

‘Je weet hoe ze bij Wilkes zijn. Ze zijn een beetje geschift wanneer het over muziek, toneel en boeken gaat. Moeder zegt dat dat komt doordat hun grootvader uit Virginia afkomstig is. Ze beweert dat de Virginiërs erg gek op die dingen zijn.’

‘Ze mogen ze van me houden. Geef mij maar een goed paard om op te rijden en een goede whisky om te drinken en een goed meisje om het hof te maken en een slecht meisje om mee te vrijen, en dan kan Europa wat mij betreft gestolen worden... Wat kan het mij schelen wanneer we er niet naar toe mogen? Stel dat we nu in Europa waren terwijl de oorlog ie-

dere dag kan uitbreken. We zouden nooit gauw genoeg thuis kunnen komen. Ik wil liever naar de oorlog dan naar Europa.'

'Ik net zo goed... Zeg, Brent, ik weet waar we kunnen gaan eten. Laten we door het moeras naar Able Wynder rijden en tegen hem zeggen dat we alle vier weer thuis zijn en klaar om te oefenen.'

'Dat is een idee. En we kunnen daar al het nieuws over de Troep horen en te weten komen welke kleur ze uiteindelijk voor de uniformen gekozen hebben.'

'Als het zouave is, dan peins ik er niet over om bij de Troep te gaan. Ik zou me doodongelukkig voelen in die wijde rode broeken. Net roodflanelen vrouwenbroeken!'

'Bent u van plan naar meneer Wynder te gaan? Als dat uw bedoeling is, zult u daar niet veel te eten krijgen,' zei Jeems. 'Hun keukenmeid is gestorven en ze hebben nog geen nieuwe gekocht. Ze hebben nu een kerel die kookt, en de negers zeggen dat het de slechtste kost van de hele buurt is.'

'Wel verdorie! Waarom hebben ze geen andere keukenmeid gekocht?'

'Hoe kan dat arme uitschot negers kopen? Ze hebben er nooit meer dan hoogstens vier gehad.'

Er klonk diepe minachting in Jeems' stem. Zijn eigen maatschappelijke positie was verzekerd omdat de Tarletons ruim honderd negers hadden en net als alle slaven van grote planters keek hij minachtend neer op kleine planters die maar weinig slaven bezaten.

'Daar zal ik je voor op je donder geven!' riep Stuart. 'Je mag niet zo over Able Wynder spreken, ook al is hij nog zo arm. Er is geen betere man in het land, anders had de Troep hem toch niet tot luitenant gekozen?'

'Daar heb ik nooit over nagedacht,' zei Jeems onverstoorbaar. 'Ik vind dat ze de officieren uit de rijke mannen moeten kiezen en niet uit het uitschot van de moerassen.'

'Hij behoort niet tot het uitschot! Vergelijk je hem soms met het echte blanke uitschot als de Slattery's? Able is niet rijk. Hij is een kleine boer en geen grote planter, maar als de jongens zoveel achting voor hem hebben dat ze hem tot luitenant kiezen, dan mag geen enkele neger zo onbeschoft over hem praten. De Troep is niet gek.'

Het peloton cavalerie was drie maanden geleden, op de dag dat Georgia zich van de Unie had afgescheiden, georganiseerd en vanaf dat moment hadden de rekruten om oorlog geschreeuwd. Het regiment had nog geen naam, hoewel er reeds van alles was voorgesteld. Iedereen had zijn eigen idee en wilde dat niet graag opgeven, zoals iedereen ook zijn eigen idee had over de kleur en de snit van de uniformen. Tot er een beslissing

zou vallen sprak iedereen over het regiment als de Troep en ondanks de hoogdravende naam die ze ten slotte aannamen werden ze tot het einde van de oorlog gewoon 'De Troep' genoemd.

De officieren werden door de rekruten gekozen want niemand in het district beschikte over militaire ervaring, behalve enkele veteranen uit de Mexicaanse oorlogen en de strijd tegen de indianen. Bovendien had de Troep nooit een veteraan tot leider gekozen als ze hem niet persoonlijk mochten en vertrouwden. Iedereen mocht de vier Tarletons en de drie Fontaines heel graag, maar men wilde hen niet kiezen omdat de Tarletons te gauw dronken en de Fontaines zo opvliegend waren. Ashley Wilkes werd tot kapitein gekozen omdat hij de beste ruiter was en omdat ze erop rekenden dat hij met zijn nuchtere manier van doen het zaakje onder de duim kon houden. Raiford Calvert werd eerste luitenant omdat iedereen hem graag mocht, en Able Wynder, een kleine boer, tweede luitenant.

Able was een sluwe, ernstige reus, onbeschaafd, hartelijk, ouder dan de andere jongens en in tegenwoordigheid van dames goedgemanierd. Bovendien was Able de beste schutter in de Troep, een echte scherpschutter, die op een afstand van vijfenzeventig meter het oog van een eekhoorntje kon raken en hij wist ook alles van het leven onder de blote hemel, het aanleggen van vuren in regen, het besluipen van dieren en het vinden van water. De Troep mocht hem graag en koos hem daarom tot officier. Maar de vrouwen en de slaven van de planters konden het feit dat hij geen geboren gentleman was niet over het hoofd zien, ook al konden de mannen dat wel.

In het begin was de Troep uitsluitend gerekruteerd uit de zoons van planters, die ieder zelf voor een paard, wapens, uitrusting, uniform en een knecht zorgden. Maar in Clayton waren maar weinig rijke planters en om een troep op volle sterkte bijeen te krijgen was het nodig geweest meer rekruten te verzamelen onder de zoons van kleine boeren, jagers, trappers en in heel enkele gevallen zelfs arme blanken.

Deze laatsten stonden net zo hard te trappelen om tegen de yankees te vechten als hun rijke burens, maar daarbij kwam voor hen de netelige geldkwestie. Weinig kleine boeren hadden paarden. Zij bewerkten hun land met muilezels en daarvan bezaten ze er zelden meer dan vier. De muilezels konden niet worden gemist om naar het oorlogsterrein te gaan, als men die al in de Troep had willen hebben, wat niet het geval was. Wat de arme blanken betrof, zij beschouwden zich al rijk als ze één muilezel hadden. De mensen uit de bossen en het moeras bezaten paarden noch muilezels. Zij leefden van wat hun land en het wild in het moeras opleverden; ze dreven meestal ruilhandel en verdienden zelden meer dan vijf

dollar per jaar. Bij hen was geen sprake van paarden en uniformen. Maar ze waren even trots op hun armoede als de planters op hun rijkdom en ze wilden niets aannemen dat ook maar in het minst naar liefdadigheid riekte. Daarom hadden, om de gevoelens van allen te sparen en de Troep op volle sterkte te kunnen brengen, Scarletts vader, John Wilkes, Buck Munroe, Jim Tarleton, Hugh Calvert, kortom alle grote planters, met uitzondering van Angus MacIntosh, geld gegeven om de Troep volledig met paarden en mannen uit te rusten. Het resultaat was dat iedere planter de kosten van de uitrusting voor zijn eigen zoons en een aantal anderen betaalde, maar de manier waarop de zaak geregeld werd was dusdanig, dat de minder rijken paarden en uniformen konden aannemen zonder zich in hun eer gekwetst te voelen.

De Troep kwam tweemaal per week in Jonesboro bij elkaar om te oefenen en te bidden voor het uitbreken van de oorlog. De oefeningen bestonden grotendeels uit cavaleriemanoeuvres, terwijl zij die nog geen paarden bezaten toekeken en pruimden en moppen taptten. Of anders schietwedstrijden hielden. Het was niet nodig een van de mannen te leren schieten. De meeste Zuiderlingen waren geboren met een geweer in hun hand en de jacht had van allen goede schutters gemaakt. De oefeningen eindigden altijd in de kroegen van Jonesboro en tegen de avond ontstonden er zulke hevige vechtpartijen dat het de officieren de grootste moeite kostte om geen verliezen te lijden voordat de yankees die konden aanrichten. Tijdens een van die vechtpartijen had Stuart Tarleton Cade Calvert en Tony Fontaine Brent in het been geschoten. De tweeling was net van de universiteit van Virginia weggestuurd toen de Troep werd opgericht en ze hadden zich er enthousiast bij aangesloten. Maar na de schietpartij, nu twee maanden geleden, had hun moeder hen naar de universiteit van Georgia gestuurd met het strenge bevel daar te blijven.

‘Nou, laten we dan naar Able gaan,’ zei Brent weer. ‘Als we door de rivierbedding van O’Hara en de weide van de Fontaines rijden, zijn we er zo.’

‘We krijgen daar alleen maar buidelratten en sla te eten,’ protesteerde Jeems.

‘Jij krijgt helemaal niets,’ grijnsde Stuart, ‘want je gaat naar huis om tegen ma te zeggen dat wij niet komen eten.’

‘Nee, dat doe ik niet. Ik wil net zo min een pak slaag van miss Beatrice als u. Eerst zal ze vragen hoe het komt dat ik u weer heb laten weggagen. En daarna waarom ik u vanavond niet heb thuisgebracht. Ik krijg natuurlijk van alles de schuld. Als u mij niet meeneemt naar meneer Wynder, blijf ik de hele nacht in de bossen en dan grijpt de politie me mischien, maar ik heb liever met de politie te maken dan met miss Beatrice

wanneer die goed kwaad is.’ De tweeling keek verbijsterd en verontwaardigd naar de vastbesloten negerjongen.

‘Hij is gek genoeg om zich door de politie te laten pakken en dan zou ma helemaal wekenlang tekeergaan. Je hebt niks dan ellende van die nikers. Soms geloof ik heus dat de voorstanders van de afschaffing van de slavernij het bij het rechte eind hebben.’

‘Het is eigenlijk niet eerlijk Jeems te laten opdraaien voor wat wij gedaan hebben. We moeten hem meenemen. Maar denk erom, lelijke neger, als jij opschept tegenover de negers van Wynder en zegt dat wij altijd gebraden kip en ham hebben, terwijl zij niets anders krijgen dan konijnen en buidelratten, dan vertel ik het aan ma. En dan mag je ook niet mee naar de oorlog.’

‘Ik opscheppen tegenover die negers? Nee, meneer, ik kijk wel uit. Heeft miss Beatrice mij niet net zo goed manieren geleerd als u?’

‘Maar ze heeft met ons drieën anders niet veel succes gehad,’ lachte Stuart. ‘Kom, we gaan.’

Hij liet zijn grote paard keren, gaf het de sporen en sprong behendig over het hek in het zachte veld van O’Hara’s plantage. Brents paard volgde en daarna dat van Jeems, die zich aan zadelknop en manen vasthield.

Terwijl ze over de rode voren de heuvel afreden naar de rivierbedding, riep Brent tegen zijn broer: ‘Zeg, Stu, had jij ook niet gedacht dat Scarlett ons te eten zou vragen?’

‘Natuurlijk,’ schreeuwde Stuart terug. ‘Waarom denk jij dat ze...?’